

JAKPAK JE DNES U NĀ•S DOMA? - STĀ•HĀ•TE VĀ ECHNO?

ĀšterĀ½, 31 leden 2017

U nás doma jest ponĀ›kud neuklizeno - ale o tom aĀ¾ pĀ™íštĀ›. Dnes o Ā•ase - o Ā•ase na Ā¾ivot. Mám pár mladých kamarádek, maminek. KdyĀ¾ se s nimi potkávám a povídáme si, podotýkám, Ā¾e to je vĀ›tinou buĀ• brzy ráno, nebo pozdĀ›ji veĀ•er, kdyĀ¾ se loudám se psem na nutnou exkrementovací vycházku, a zĀ›stávám mnohdy docela paf, kdyĀ¾ mi povídají, co všechno musejí. Jsou vĀ›tinou velmi unavené, a tahle procházka je chvilka, kdy výjimeĀ•nĀ› nemusejí nic jiného.

JenĀ¾e, ono se to netýká jen dospĀ›lých. TeĀ• nejřznĀ›jšími aktivitami mají nabitý den uĀ¾ i dĀ›ti. A to nĀ›kšolních rokĀ™. Jedna z tĀ›ch „staršich“ kamarádek, babiĀ•ek, mi vyprávĀ›la, Ā¾e se její dcera pĀ™estĀ›hovala do jistého krajského mĀ›sta, a tam se po krátkém seznámení se sousedy, zeptala jedné maminky, zda by si jejich holĀ•Ā•ky mohly spolu hrát, kamarádit se. No, a ta druhá maminka vytáhla mobil, zaĀ•ala v nĀ›m listovat – mĀ›la tam kalendáĀ™ s náplní dne všech Ā•lenĀ™ rodiny - a Ā™ekla: „No, tak urĀ•itĀ› ano, ale pĀ™esně ani ne protoĀ¾e ta naše holka má snad jen dvakrát týdnĀ› víc volna - zbytek Ā•asu je gymnastika, klavír, angličĀ•tina, výtvarka, pĀ›vecký krouĀ›ek, turistický krouĀ›ek. Ona je prostĀ› hodnĀ› zaneprázdnĀ›ná“; odpovĀ›dĀ›la se smíchem. A t uvĀ›domuju, Ā¾e se všichni snaĀ›í toho zvládnout co nejlíc, co nejrychleji, Ā¾e je Ā•ím dál tím míĀ™ Ā•asu, aby si mohli jen tak popovídat, nebáli se, Ā¾e tou pĀ™ípadnou hodinkou nĀ›co prošvihnou. Kde jsou ty Ā•asy, kdy mladí spolu sedávali v parku na laviĀ•kách a jen si tak povídali… Nebo jen spolu mlĀ•eli? Co se to stalo se svĀ›tem, v nĀ›mĀ¾ jen málokdy mĀ™eme volnĀ› a bez tichých výĀ•itek posedĀ›t s lidmi, které máme rádi a jen spolu pĀ™emýšlet – o sobĀ›, o svých myšlenkách, pĀ™áních… o stavu srdce a duše… Co se stalo, Ā¾e je Ā•ím dál ménĀ› volného Ā•asu - pro své okolí, na svou reflexi, na to, jen tak obyĀ›ejnĀ› „být“.

Vzpomínám na mou babiĀ•ku a dĀ›du – mĀ›li pĀ›t dĀ›tí a vĀ¾dy po pár letech se stĀ›hovali do jiného místa, protože byl Ā¾elezniĀ•ní inĀ›enýr – stavitel. A tak, sotva dostavĀ›l nĀ›kde nĀ›jaké to nádraĀ›í, stĀ›hovali se zase dál. NemĀ› auto. Ale babiĀ•iny dny byly naplnĀ›ny smíchem dĀ›tí, vyprávĀ›la mi o hrách, které spolu hráli, co všechno s nimi podnikala, uĀ•ila se s nimi, i jen s nimi sedĀ›la a mluvila. Ā½e dĀ›lala mnoho nejřznĀ›jších ruĀ•ních prací – plháĀ•kovala, vyšívala, šívala i pĀ™ešívala. Povídala mi o tom, jak vedla svou domácnost, co všechno vaĀ™íla – a Ā¾e to byly tehdy extra sloĀ›ité recepty. Ano, ona musela udĀ›lat mnohem více práce, než my, protoĀ¾e nemĀ›la ty všechny technické vymoĀ›nosti, které jsou k dispozici nyní, a které nám poskytují možnost, stihnout ještĀ› nĀ›co navíc ... a rychleji. Ale, je to všechno opravdu tak nutné? BabiĀ•ka umĀ›la odpoĀ›ívat, vyprávĀ›la mi, jak v nedĀ›li chodili s dĀ›dou na procházku mĀ›stem, na kávu do cukrárny… Chodili do divadel i tanĀ•it. Jak jen to všechno zvládla? Ti souĀ•asní rodiĀ•ové a jejich dĀ›ti svĀ›j Ā¾ivot vlastnĀ› probĀ›hnou, pro ve spĀ›chu… ProĀ•? PĀ™eju vám jeden Ā•arovný den – tĀ™i sta šedesátý šestý – den, kdy nebudete „muset“ nic, ale naopak moci všechno. Jo – kdyby to tak opravdu šlo… MĀ›jte se a nehoĀ™te se tak… d@niela